ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΑ ...

Στὸ θαυμάσιο αὐτὸ ρομάντζο τοῦ Δουμᾶ δυὸ γυναῖκες ἀγαποῦν μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς καρδιᾶς των τὸν ἴδιον ἄνδρα. Ἡ μιὰ εἶνε ἔγγαμος. Ἡ ἄλλη νέα καὶ μνηστὴ του. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἐρώτων εὑρισκόμενος ὁ ἥρως τοῦ μυθιστορήματος παλαίει δεινὸν ἀγῶνα καὶ σπαράσσεται γιατὶ τὶς ἀγαπᾶ καὶ δυό. Ποία ὅμως θὰ νικήσῃ ; Ποιὰ θὰ ἐπικρατήσῃ στὸ τέλος ; Ποιὰ ἀπὸ τὶς δύο ἀγάπες ; Τῆς ἐγγάμου ἢ τῆς νέας ; Καὶ γιατί ;...
Τὴν δύσκολη αὐτὴ λύσι, τὴν δύσκολη αὐτὴ ἀπάντησι, μᾶς δίνει ὁ Δουμᾶς στὸ πραγματικῶς ὑπέροχον αὐτὸ ἔργον του.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ μοῦ ἄφησε στὸ χέρι μιὰ ἐπιστολή, τῆς γυναικὸς π' ἀγαπᾷ, τὴν τελευταία ποὺ τοὔστειλε, γιὰ νὰ τὴν διαβάσω καὶ νὰ τὸν δικαιολογήσω ἴσως.

Σοῦ ἀντιγράφω ἐδῶ, φιλτάτη μου, τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν :

Ἡ Λυδία στὸν Ἰουλιανὸ

Παρίσι τῇ....

Ἀγαπημένε μου,

Ἰουλιανέ ! Συγχώρησέ με γιατὶ σ' ἔκαμα πρό μηνὸς νὰ ὑποφέρῃς τόσο. Συγχώρησέ με, σὲ ἱκετεύω. Τώρα πειὰ σ' ἀγαπῶ, καὶ σ' ἀγαπῶ, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε δὲν σ' ἀγάπησα... Θέλω νὰ εἶμαι γιὰ πάντα δική σου. Δική σου, δική σου, δική σου ! Πρὸς χάριν σου, γιὰ τὴν ἀγάπη σου, ἐγκαταλείπω τὰ πάντα, θυσιάζω τὰ πάντα. Φεύγω ἀπ' τὸ Παρίσι αὐτὴ τὴν στιγμὴ γιὰ τὴ Λυών. Ἅμα λάβῃς τὴν ἐπιστολή μου ἀναχώρησε καὶ σὺ ἀπὸ τὴν Μασσαλία κι' ἔλα νὰ μὲ συναντήσῃς. Ὦ ! σπεῦσε τὸ ταχύτερον. Θὰ μ' εὕρῃς στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο ποὖμεινες καὶ σὺ ὅταν ἐχωρίσαμε καὶ μοῦγραψες τὶς παθητικὲς ἐπιστολές σου. Θὰ συναντηθοῦμε σ' αὐτὸ καὶ θὰ φύγουμε γιὰ ὅπου θελήσεις, ἀρκεῖ νὰ εἶμαστε μαζύ, ἀρκεῖ νὰ εἶμαστε ἑνωμένοι. Τὸ μέλλον εἶνε δικό μας. Τί μᾶς μέλλει γιὰ τὰ ἄλλα ; Πρὸς Θεοῦ ! Μὴν βραδύνῃς. Θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῆς ἀναμονῆς. Σπεῦσε, Ἰουλιανέ... Δεῖξε πῶς μ' ἀγαπᾶς Εἶμαι τρελλὴ γιὰ σένα. Ἔλα...

Γιὰ πάντα δική σου !...

Λυδία

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιστολὴ ποὺ μ' ἄφησε ὁ Ἰουλιανός, φίλη μου. Τὸν ἀγαπᾷ, λοιπόν, τόσο ἡ γυναῖκα αὐτή ! Κι' αὐτὸς τὴν ἀγαπᾷ ἐξ ἴσου ; Καὶ ἐγὼ τί θὰ γίνω; Κλαίω νύχτα καὶ ἡμέρα. Ἡ καρδιά μου ἐγήρασε κατὰ πολλὰ ἔτη τελευταίως. Εἶμαι δυστυχής !...

Χαῖρε

Ἔφη

ΙΔ'

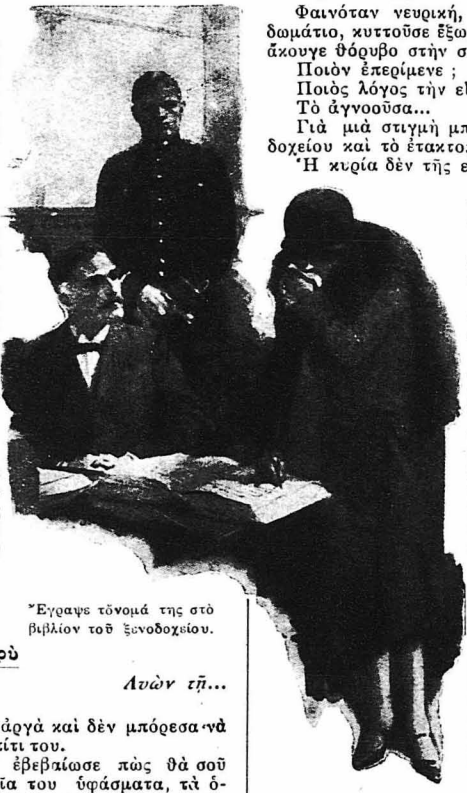

Ἔγραψε τὸνομά της στὸ βιβλίον τοῦ ξενοδοχείου.

Α. Μ. Μαρσέλ, ἔμπορος, ὁδὸς δὲ Κλερὺ

Λυὼν τῇ...

Ἀγαπητέ μου ἀδερφέ,

Ἔφθασα χθὲς στὴν Λυών, ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ καὶ δὲν μπόρεσα νὰ ἐπισκεφθῶ ἀμέσως τὸν κ. Ρουσσώ, στὸ σπίτι του.

Τόν εἶδα ὅμως σήμερα τὸ πρωῒ καὶ μ' ἐβεβαίωσε πὼς θὰ σοῦ στείλῃ 8 ἕως 10 κομμάτια ἀπὸ τὰ τελευταῖα του ὑφάσματα, τὰ ὁποῖα εἶνε θαυμάσια καὶ πολὺ φθηνά. Δὲν σοῦ βρῆκα μόνον Gros de Naples (εἶδος ὑφάσματος) καὶ τὸ ἐζήτησα εἰς τοὺς Λουβάρ. Ὅταν εἶχα τελειώσει τὰ δέματα, καὶ τὰ ἐταχυδρόμησα, ἐγύρισα στὸ ξενοδοχεῖο μου, ὅπου παρέστην σὲ μιὰ πολὺ περίεργη σκηνή. Δὲν εἶχα προφθάσει νὰ μπῶ στὴν πόρτα, ὅταν ἕνα ἁμάξι στάθηκε ἐμπρὸς σ' αὐτήν. Ἐστράφην κι' ἐκύτταξα νὰ δῶ ποιὸς εἶνε. Ἀπὸ τὸ ἁμάξι κατέβηκε μιὰ κυρία μαυροντυμένη, ἡ ὁποία φαινόταν πολὺ ταραγμένη καὶ βιαστική.

Πέρασε ἀπὸ ἐμπρός μου, χωρὶς νὰ μὲ προσέξῃ καὶ εἶπε στὸν ξενοδόχο μὲ φούρια, σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν :

— Δόστε μου ἕνα δωμάτιο, σᾶς παρακαλῶ.

— Ποῦ κυρία ; ρώτησεν ὁ ξενοδόχος.

—Ὅπου θέλετε, αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Τὸ θέλω μόνον ἀμέσως.

— Πολὺ καλά, κυρία, ἀνεβῆτε.

Συγχρόνως ὁ ξενοδόχος διέταξε ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας νὰ ὁδηγήσῃ τὴν κυρίαν εἰς ἕνα δωμάτιο ποὺ εἶχαν διαθέσιμο καὶ ποὺ βρισκότανε τυχαίως πλάϊ στὸ δικό μου.

Ἡ κυρία ἔγραψε τ' ὄνομά της στὸ βιβλίο τοῦ ξενοδοχείου κι' ἀνέβηκε.

Φαινόταν πολὺ συγκινημένη, ἀφηρημένη, φοβισμένη.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦξενοδοχείου μοῦ εἶπε ἀνεβαίνοντας τὴν σκάλα:

— Ἡ κυρία φαίνεται Παριζιάνα. Ποιὸς ξέρει γιατὶ εἶνε τόσο ταραγμένη...

Ἡ κυρία μπῆκε βιαστικὴ στὸ δωμάτιο ποὺ τῆς ἑτοίμασαν καὶ παρακάλεσε τὴν ἀφήσουν ἥσυχη.

— Θέλετε νὰ σᾶς φέρω τίποτε, κυρία ; ρώτησεν ὁ ὑπάλληλος.

— Ὄχι, σᾶς εὐχαριστῶ. Περιμένω ὅμως τὸν κ. Δεῖνα. Ὅταν μὲ ζητήσῃ τὸν ὁδηγεῖτε ἐπάνω...

Εἶπε στὸν ὑπάλληλο τὄνομα κάποιου κυρίου κ' ἔμεινε μόνη. Τὸ δωμάτιό της χωρίζονταν ἀπ' τὸ δικό μου μ' ἕνα μεσότοιχο λεπτότατο, ὁ ὁποῖος εἶχε στὴ μέση μιὰ πόρτα κλεισμένη.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μποροῦσα ν' ἀκούω καὶ νὰ βλέπω ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῆς πόρτας τὸ καθετὶ ποὺ γινόταν στὸ δωμάτιο τῆς μυστηριώδους καὶ παράξενης αὐτῆς κυρίας.

Εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὴν γνωρίσω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔσκυψα κ' ἐκύτταξα στὸ δωμάτιό της.

Ἡ κυρία εἶχε βγάλει τὸ ἐπανωφόρι της καὶ τὸ καπέλλο της καὶ μπόρεσα νὰ δῶ τὸ πρόσωπό της.

Ἦταν γοητευτικῶς ὡραία, ἂν καὶ ἀρκετῆς ἡλικίας ἤδη...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο της ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα, τὰ ἐμέτρησε καὶ τὰ ξανάβαλε στὴν θέσι τους λέγοντας :

— Ἀρκοῦν αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν.

Ἐξακολούθησα νὰ τὴν κρυφοκυττάζω.

Φαινόταν νευρική, ἀνυπόμονη. Ἐβημάτιζε ἐπάνω—κάτω στὸ δωμάτιο, κυττοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, τέντωνε τ' αὐτί της, ὅταν ἄκουγε θόρυβο στὴν σκάλα.

Ποιὸν ἐπερίμενε ;

Ποιὸς λόγος τὴν εἶχε φέρει ἐκεῖ ;

Τὸ ἀγνοοῦσα...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μπῆκε στὸ δωμάτιό της ἡ καμαριέρα τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὸ ἑτακτοποίησε.

Ἡ κυρία δὲν τῆς εἶπε λέξι.

Καὶ ὅταν ἀπέμεινε πάλιν μόνη ἐξακολούθησε νὰ βηματίζῃ ἐπάνω κάτω, μὲ τὴν ἴδια ἀνυπομονησία.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, φίλε μου, πῶς ἐπερίμενε κάποιον καὶ αὐτὸς ὁ κάποιος ἦταν φίλος της.

Ὁμολογῶ πῶς ἐζήλευα τὸν ἄγνωστον αὐτόν, τὸν ὁποῖον μὲ τόση λαχτάρα περίμενε ἡ γλυκειὰ αὐτὴ μελαχροινὴ κυρία...

Ἐπέρασε μιὰ ὥρα ἔτσι χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε τὸ ἔκτακτο. Σκέφθηκα τότε νὰ κατέβω κάτω, μήπως μάθω τίποτε. Πραγμάτικῶς ἡ ὑπηρεσία τοῦ ξενοδοχείου εἶχε μάθει ἀρκετὰς πληροφορίας ἐν τῷ μεταξύ. Ἡ κυρία ἐρχόταν πράγματι ἀπ' τὸ Παρίσι. Ὁ ἁμαξηλάτης τὴν εἶχε παραλάβει ἀπὸ τὸ σταθμό, τοῦ ἔκαμε δὲ τὴν ἐντύπωσιν γυναικὸς ποὺ ἔχει δραπετεύσει ἀπὸ κάπου. Στὸ ξενοδοχεῖο ἔδωκε τὸ ὄνομα Παυλίνα Ντυράν, ἐδήλωσε δὲ ὅτι εἶνε διδασκάλισσα ξένων γλωσσῶν...

Ὅλα αὐτὰ μοῦ φάνηκαν πολὺ ὕποπτα. Μήπως ἦταν καμμιὰ κλέπτρια ; Τὰ χρήματα ποὺ εἶδα νὰ βγάζῃ στὸ δωμάτιό της ἀπὸ τὸν κόρφο της, θὰ ἦσαν πενῆντα χιλιάδες περίπου... Τέσσερες ὁλόκληρες ὧρες ἐπέρασαν ποὺ βρισκόμουνα στὸ πόδι. Ἐπὶ τέλους ἔφθασε στὸ ξενοδοχεῖο καὶ ζήτησε τὴν κυρία, ἕνας κύριος καλοῦ ἐξωτερικοῦ. Φαινόταν ταραγμένος καὶ ἀνήσυχος. Ἦταν ὑψηλοῦ μᾶλλον ἀναστήματος καὶ ἀρκετὰ ὡραῖος καὶ συμπαθητικός.

Ἕνας ὑπηρέτης, τοῦ εἶπε τὸν ἀριθμὸ τοῦ δωμάτιου τῆς κυρίας. Ἀυτὶ ν' ἀνέβῃ τὶς σκάλες τρεῖς τρεῖς, ὅπως τὸ φανταζόμουν, γιὰ νὰ φθάσῃ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα, κοντὰ στὴν κυρία ποὺ τὸν περίμενε μὲ τόση ἀγωνία, ἀνέβηκε σιγὰ—σιγά, βυθισμένος σὲ διαλογισμούς.

Στὰ μισὰ μάλιστα τῆς σκάλας στάθηκε, ἔβγαλε τὸ μαντύλι του καὶ σφούγγισε τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του.

Ἐγὼ δὲν περίμενα περισσότερο, ἀνέβηκα γρήγορα στὸ δωμάτιό μου καὶ πῆρα τὴν θέσι μου στὴν κλειδαρότρυπα γιὰ νὰ παρακολουθήσω, τὸ καθετί ποὺ θὰ γενότανε.

Ἡ κυρία βρισκόταν ἐκεῖ, βηματίζουσα νευρικὰ ἐπάνω κάτω. Μόλις ἄκουσε τὴν πόρτα νὰ χτυπᾶ στάθηκε καὶ ἔβαλλε τὸ χέρι της στὴν καρδιά, σὰν νἄθελε νὰ σταματήσῃ τοὺς γρήγορους παλμούς της.

— Ἐλᾶτε... περᾶστε... ψιθύρισε μὲ συγκίνησι.

Μόλις ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάσθηκε ὁ νέος, ἡ ἄγνωστη, ὡραία κυρία, ἄφησε μιὰ κραυγή, ποὺ μὲ συνεκίνησε καὶ μὲ συνετάραξε ὁλόκληρο. Στὴν κραυγὴ αὐτή, ὑπῆρχε ἡ λαχτάρα καὶ ἡ χαρὰ τῆς συναντήσεως, ἡ ἱκανοποίησις τοῦ ἐρωτικοῦ πόθου, ἡ συγκίνησις τῆς γυναικὸς ποὺ λατρεύει καὶ ποὺ ἔχει ὑποφέρει πολλὰ ἐξ αἰτίας τῆς ἀγάπης της.

Τὴν εἶδα νὰ ὁρμᾷ, ἔξαλλη ἐπάνω στὸν νέο καὶ νὰ τὸν ἀγκαλιάζῃ παράφορα σὰν νὰ φοβᾶται μὴν τὸν χάσῃ μέσα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της.

(Ἀκολουθεῖ)